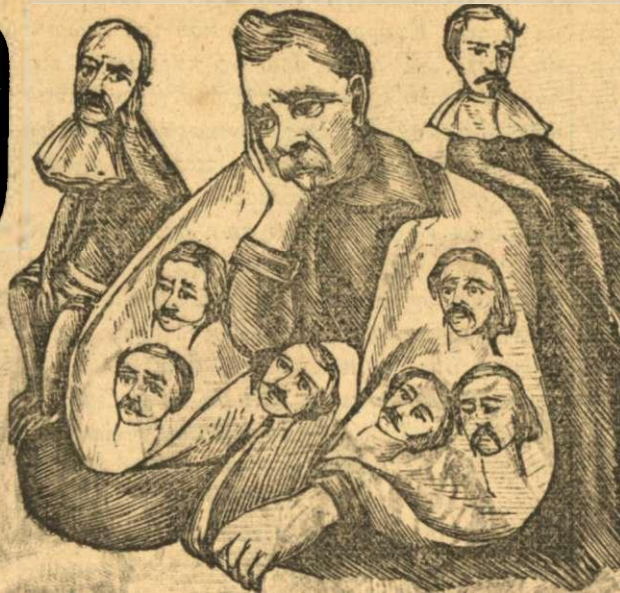

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μένον του Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθῆνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Λαύριον, 15 Φεβρ. 1876.

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Πρὸ πολλοῦ ἤθελον νὰ σοὶ γράψω περὶ τῶν ἐν Λαυρίῳ διατρεχόντων, περιέμενον ὁμῶς νὰ ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας μεθόδου τῆς νεοκατασκευασθείσης καμίνου παρὰ τοῦ μηχανικοῦ τὸν ὁποῖον ἔφερον ὁ κ. Νέγρης, δαπανήσας εἰς βάρος τῆς ἐταιρίας οὐκ ὀλίγας χιλιάδας δραχμῶν πρὸς ἀνεύρευσιν αὐτοῦ τοῦ καμινεοῦ τῶν ἐκβολῶν, ὅστις λαμβάνει καὶ 25,000 φράγκων. Σήμερον δὲ, ὅτε ἡ καμινὸς μετ' ὅλας τὰς εἰς αὐτὴν ριφθείσας πλουσίας ὕλας ἐξήγαγε μόνον μίαν χελώνην, καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν σοφίαν τοῦ κ. Νέγρη, διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ὁποίου ἐδαπάνησεν ἡ ἐταιρία 35,000 φράγκων, ἀποφασίζω νὰ χαράξω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς.

Καὶ ἄλλοτε κατήγγειλα διὰ μακρῶν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς ἐταιρίας τοῦ Λαυρίου τὰς πολλὰς ἀπάτας καὶ καταχρήσεις, τὰς γενομένας ὑπὸ τῶν ἐδῶ διεπόντων τὴν τύχην τῆς ἐταιρίας, οὐδεὶς ὁμῶς ἐδῶκεν εἰς

τούς λόγους μου τὴν ἐλαχίστην ἀκρόασιν, καὶ ἡ φωνὴ μου ἀπέβη φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Λαμβάνων πάλιν ἀφορμὴν ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐδῶ καθ' ἑκάστην, θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἀφηγηθῶ ἐν ὀλίγοις ἐν πρᾶς ἐν τὰ πραξικοπήματα τῶν ἐν Λαυρίῳ ἀνωτέρων ἀπαλλήλων τῆς ἐν λόγῳ ἐταιρίας, διὰ τὴν πρόοδον τῆς ὁποίας ἐνδιαφέρομαι τὰ μέγιστα. Καὶ πρῶτον θὰ ἀρχίσω ἀπὸ τοῦ πρῶτον διευθυντοῦ Δ. Παπαγεωργίου.

Οὗτος διορισθεὶς διευθυντὴς μετ' ἡμερῶν μισθὸν δραχ. 880 καὶ 80[00] παρὰ τοῦ πρῶτον Συμβουλίου τῆς ἐταιρίας, ἦλθεν εἰς Λαύριον καὶ ὡς μόνον καθῆκόν του ἐνόμιζε νὰ λαμβάνη κατὰ μῆνα τὴν οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσότητα τῶν ἀνωτέρω δραχμῶν παραδοθείσας δὲ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις, καὶ διάγων βίον Κοττάμπαση, οὐδέποτε ἐφρόντιζε νὰ ἐξετάζη ἐπιτοπίως καὶ ἐν ἕκαστον τὰ ἔργα τῆς ἐταιρίας, ἀλλ' ἀνέθετε τὴν ἐπιτήρησιν τούτων εἰς τὸν χαριτωμένον Φοντριέρ, ὅστις, ζῆλῶν τὴν προκοπὴν τοῦ ἐν λόγῳ διευθυντοῦ, δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι, παρὰ νὰ διορίζη καὶ παύη τοὺς

δυστυχεῖς ἐργάτας, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξετάζη τὰ ἔργα καὶ νὰ θέτῃ τοὺς καταλλήλους εἰς ἕκαστον τούτων. Οὕτως εἰς θέσιν Μπαρμπάλιακι 130 ἐργάται ἐκαθάριζον ποσότητα σκωριῶν 60 κάρρων, ἐνῶ ἐμπειρὸς ἐπιστάτης ἔλεγεν, ὅτι μετ' ἄλλοις ἐργάτας δύναται νὰ καθάρισῃ τὴν αὐτὴν ποσότητα τοῦτ' αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐργασίας ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον, καταναλωθεισῶν οὕτως ἱκανῶν χιλιάδων δραχμῶν ἕνεκα τῆς ἀκρίσιαις τῶν Παπαγεωργίου καὶ Φοντριέρ. Ἐκτὸς τούτων πολλὰ ἔργα τῆς ἐταιρίας ἐξετίθεντο εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἀφοῦ δὲ ἐμειοδοτοῦντο ὑπὸ διαφόρων ἐργολάβων, δὲν κατεκυροῦντο ἐπ' ὀνόματι τοῦ τελευταίου μειοδότου, ἀλλ' ἀνεβάλλετο ἡ δημοπρασία, διδομένου τοῦ ἔργου λαθραίως εἰς τοὺς εὐνοουμένους τῶν Παπαγεωργίου καὶ Φοντριέρ μετ' ἡμερῶν περισσοτέραν ἐκείνης τοῦ ἐπὶ δημοπρασίᾳ τελευταίου μειοδότου, ὡς συνέβη τοῦτο εἰς τὸν Ἰάκωβον Παξιμάδην διὰ τὴν ἐκ τῶν βαγονίων εἰς τὰς καμίνους μεταφορὰν τῶν σκωριῶν, εἰς τὸν γυναικάδελφον τοῦ κ. Κα-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΒΕΡΝ.

Ἄρχισε, καλὴ μου Μούσα, ἕνα στεναγμὸ νὰ βγάλῃς,
 Καὶ μετ' ἄλλη τὸ ταξεῖδι τοῦ χοντροῦ Λαβερν νὰ ψάλλῃς.
 Δὲν θὰ λέγῃς πιά γιὰ τοῦτον χωρατὰ πολλὰ κ' ἄστεια...
 Φεύγει πλέον ὁ Λαβέρνης... πάει μέσα ἔς τὴν Γαλλία.
 Πάει πλέον ἡ Σορράντη καὶ ἡ Βέρθηρα κ' ἡ Φιορέλλη...
 ὦ! καῦμός καὶ δυστυχία ἔς τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη!

Τῆς σαρακοστῆς τὴν πρώτη καὶ ἀγίαν ἑβδομάδα
 Ἄφησ' ὁ Λαβερν ὑγεία εἰς τὴν φίλην του Ἑλλάδα,
 Κι' ἀπὸ τὴν πολλήν του λύπη οὐτ' ἐγέλα οὐτ' ὠμίλει...
 Τὸν ἐσυνωδῆσαν ὅλοι οἱ ἀγαπητοὶ του φίλοι,
 Τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς κ' ἐκεῖνοι
 Π' ἀγαποῦσαν τὴν Σορράντη, τὴν Φιορέλλη, τὴν Κολλίντη.

Ὁ θεόκουφος Ροῖδης, ὁ γενναῖος Δεληγιάννης,
 Ἄννινος, Μανσόλας, Σοῦτσος καὶ Βαμπᾶς ὁ μπεχλιβάνης,
 Ὁ γνωστὸς Καμποῦρ—Ἐφέντης. ὁ Μιμίκος ὁ τραμποῦκος,
 Ὁ ξανθὸς ὁ γραμματέας, καὶ ὁ Μαῦρός μας ὁ κοῦκος,
 Ὅπου κόντεψε νὰ χάσῃ γιὰ τὴν Βέρθηρα τὸν παρὰ του,
 Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα καὶ τὰ ἐλαφρὰ μυαλά του.

Ὅλ' οἱ κύριοι ἐτοῦτοι σὲ δυὸ κάρρα μέσα ἔμπηκαν,
 Καὶ μετ' ἄλλη κ' ἀντάρτα ἔς τὸν Παιρέα κατεβήκαν,
 Καὶ σὲ μιὰ ταβέρνα ἔπηγαν, καὶ ἐφάγανε φασούλια,
 Ἐλθαῖς πράσιναις καὶ μαύραις, ρεπανάκια καὶ μαρούλια.
 Κουκιά, κόκκινο χαβιαρι, σκόρδα καὶ τουρσί κρεμμύδια,
 Κ' εἶπαν ὠμορφα τραγοῦδια, κ' ἐπαίξαν πολλὰ παιχνίδια

Ἄφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν ἀπὸ τὴν ταβέρνα ἔφυγαν,
 Κ' εἰς τὴν προκουμαία κάτω μαζεμμένοι ὅλοι ἔπηγαν,
 Καὶ ἐπάσαν δυὸ μαούνας, καὶ ἐπῆγαν ἔς τὸ βατόρι,
 Καὶ ἐκεῖ ἐτραγοῦδησαν τῆς Κυρᾶς Ἀγκῶ τὴν κόρη.
 Ἄλλὰ ἔξαφν' ὁ Λαβέρνης ἔς τὸ φουγάρ' ἀπάν' ἀνέβη,
 Καὶ ἀρχίνισε ἀμέσως μοναχὸς νὰ ῥητορεύῃ.

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Π. Δροσοπούλου

φετζοπούλου Παναγιώτην διὰ τὰς ἐκκαθαρίσεις τῶν σκωριῶν, καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους. Ἐπίσης ἐδόθη ἐργολαβικῶς εἰς τινα Μωραλτῆν ἢ πλῆθους τῶν σκωριούχων γωματῶν πρὸς δρ. 10 τὸν τόνον, ἐνῶ πολλοὶ ἀναφοραὶ ἐδόθησαν ἐν μέρους τῶν Εὐς. Καραπατέα καὶ Θεοδ. Παπακωνταντίνου, ζητούντων τὴν πλῆθυν πρὸς δρ. 6 μόνον καὶ ἕκαστον τόνον, οὕτω δὲ πάλιν ἐζημιώθη ἡ ἐταιρία ἰκανῆν ποσότητα γωματῶν. Σήμερον ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελεῖται μὲ μόνον δρ. 4 ἀντὶ 10.

Περιορίζομαι εἰς ταῦτα, πεποθῶς δὲ φίλε Ἀριστόφανε, εἰς τὴν φιλοπατρίαν σου καὶ τὰ ἐλευθέρια φρονήματά σου, πιστεύω, ὅτι θελεῖς δημοσιεῖν ὅσα θὰ σοὶ γράψω προσεχῶς περὶ τῶν ἐδῶ λαμβανουσῶν χωρῶν κλοπῶν καὶ καταχρήσεων, διὰ νὰ ἀνοίξῃσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν οἱ μέτοχοι καὶ ὀδυρτοῦχος λαός, καὶ νὰ ἰδῶσι ποῦ κατασπαταλῶνται τόσαι χιλιάδες δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Τρίτην ἐξηκολούθησεν ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. Ἐξετάσθησαν δὲ οἱ ἐξῆς: Γ. Γονιδῆς, Ἀθ. Μολούχος, Γ. Ἀντζουλᾶς, Ἀνθίμος Ἀναγνωστόπουλος καὶ Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης.

Τὴν Τετάρτην ἐξετάσθησαν οἱ ἐξῆς: Κ. Μπαβάλος, Ν. Στρατηγόπουλος, Α. Οἰκονόμου, Α. Πουρναρᾶς, Δημ. Πουρναρᾶς, Μ. Βενέτης, Δ. Γραφεῖδης, Δ. Βαρδουσιώτης, Κ. Φαρούλης καὶ Ἰω. Κανέλλης.

Τὴν Πέμπτην ἐξετάσθησαν οἱ μάρτυρες Α. Θεοδοσιάδης, Α. Φαρμακόπουλος, Ἰω. Μερκούρης, Σ. Δεϊμέλης, Θεμ. Μαλικόπουλος, Α. Γούδας, Α. Βαλέττας, Η. Παπαρηγόπουλος, Η. Εὐμορφόπουλος καὶ Κ. Κολοκοτρῶνης.

Χθὲς δὲ ἐξετάσθησαν καὶ οἱ ὑπολειφθέντες μάρτυρες διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πατρῶν. Πάντων δὲ αἱ μαρτυρίαι ἐπιβαρύνουσι καὶ τὸν Γιάννη καὶ τὸν Βασίλη, ἰδίως δὲ τὸ

ξετασίωτο καλογεροπαίδι, τὸν μεσίτην Περ. Οἰκονομόπουλον.

— Κατ' αὐτὰς συνετάχθη συμβόλαιον τῆς διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικ. ὑπουργείου μετὰ τοῦ Ἐσθίου Λαυρίου καὶ τοῦ Γεωργ. Φοντριέρ, οὗ ὁ πρῶτος παραγράφει εἰς τὸν δευτέρου συνετεία τῆς ἀνωτέρω διαταγῆς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐθνικὰς ἐν Λαυρίῳ καλλιεργησίμους γαίας, ἵνα τὰς καλλιεργῇ. Τὸ ὑπουργεῖον, πρὶν ἢ προβῆ εἰς τοῦτο, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄφιν τοῦ, ὅτι αἱ ἐθνικαὶ γαίαι ἐκτίθενται εἰς δημοκρασίαν, καὶ δὲν παραχωροῦνται εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ άτομον χιλιάδες στρεμμάτων γαιῶν, ἐνῶ πλεῖστοι ἔχουσι ἐνοβάλλει ἐκθέσεις περὶ καλλιεργείας ἐθνικῶν γαιῶν ἄλλως τε ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἐκ μόνῃς τῆς καλλιεργείας τοῦ Φοντριέρ, τὸ δημόσιον ζημιούται σπουδαίως, διότι ἀπ' ἐνός εἶνε ἐλάχιστος ὁ προβλεπόμενος φόρος, καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς πόσῃ ποσότητι στρεμμάτων γαιῶν δὲν θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ γνωσθῇ τὸ ἀκριβὲς ποσόν, ἀλλ' ὅσον τελειώσῃ ὁ Φοντριέρ, καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ καλλιεργῇ οὗτος ἅπαντα ταῦτα, ἀλλὰ θὰ ἐμπορευθῆται, παραχωρῶν καὶ εἰς ἄλλους πρὸς καλλιέργειαν. Πιστεύομεν ὅτι δι' ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. ὑπουργός θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν γενομένην ταύτην παράλογον σύμβασιν, καὶ θὰ ἀκυρώσῃ ὅσον τάχιον τὴν ἐν λόγῳ παραχώρησιν, ἵνα εἶνε παράνομον καὶ ἴσως ἀδικον ἐνταυτῷ νὰ ἦνε μόνος ὁ Φοντριέρ κάτοχος καὶ καλλιεργητῆς χιλιάδων στρεμμάτων γαιῶν, καὶ νὰ μὴ δύναται ἄλλος νὰ καλλιεργῇ οὔτε διὰ κῆπον. Ἐπιζομεν ὅτι δὲν θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ὁ ἔμπορος κ. Ἰω. Κανέλλης, ἐξεταζόμενος ἐνώπιον τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου, εἶπεν ὅτι ὁ μεσίτης Οἰκονομόπουλος εἶχε παρεῖ ἀπὸ τῶν Μπακατσούλων δρ. 14 χιλ. δι' ὑποψήφιόν τινα ἀρχιεπίσκοπον μὲ τόνον 6 τοῖς 0(0) κατὰ μῆνα, ὁ πραγματικὸς ὅμως τόκος ἦτο 2 τοῖς 0(0), 4 δὲ τοῖς 0(0) ἐκράτησεν ὁ Οἰκονομόπουλος. Ἴδου ποῖον κνώδαλον διετέλεσεν Εἰρηνοδίκης καὶ διένεμε τὴν δικαιοσύνην, ἄνθρωπος οὔτε συνείδησιν ἔχων, οὔτε ἱερόν, οὔτε ὄσιον. Καὶ ὅμως ὁ

Οἰκονομόπουλος δι' ὅλα ταῦτα γελᾷ καὶ σεμνύνεται, ἐνῶ ὤφειλε νὰ κρῦψῃ τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς αἰσχύνῃς. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐπισκοπικὰ δὲν τῷ ἀφῆκαν οὔτε γαϊδουρινὴν ἐντροπήν.

— Ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Δημοσφ. Ἀλεξιάδου διευθυόμενος Ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος ἀρχεται τῶν παραστάσεων του ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἀγαθὴ τῶν πολιτῶν μερίς, ἐκτὸς τῆς αὐτοκαλουμένης ἀριστοκρατίας, θέλει ὑποστηρίξει γενναίως τὴν ἐθνικὴν σκηνήν, τῆς ὁποίας τὴν φωνὴν ὀλίγον ἐλειψε νὰ καταπνίξωσιν οἱ ἄγριοι ὀγκανισμοὶ τοῦ θεατρικοῦ Λαβερῶν καὶ τῆς ἐβραχῶμα τῶν ὀργησθῶν του.

— Ὁ ἀξιοτίμος ἰατρός κ. Πύρλας μᾶς προκαλεῖ νὰ τῷ εἰπῶμεν ἂν ποτὲ μᾶς ἐδώκεν ἄρθρον, ἢ μᾶς ὑπηγόρευσέ τι κατὰ τιнос. Ἀπορούμεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸν κ. Πύρλαν! πῶς αἱ διαδόσεις τῶν ἀμοιβαίου θάνατων τὸν ἠνάγκασαν νὰ πιεσθῇ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε στιχουργός καὶ συντάκτης σατυρικῶν ἄρθρων. Ἡμεῖς ἀπλήρως γνωριμῖαν ἔχομεν μετὰ τοῦ κ. Πύρλα, καὶ τὸν θεωροῦμεν ἰκανὸν νὰ γράσῃ μόνον ἰατρικὰς συνταγὰς, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ παρατάτῃ στίχους δίκην ὀλλανδικῶν τυρῶν, καὶ νὰ συντάτῃ σατυρικά ἄρθρα, ὅποια γράφει ἐν ἰατρικῇ συνταξί τῶν «Ἀρισσοφάνους». Πᾶν ἄλλο ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ ὁ κ. Πύρλας, ἢ ὅτι εἶνε στιχουργός καὶ σατυριστής.

— Εἰς τοὺς καλυσερόντας δύο καὶ τριῶν ἐτῶν συνδρομῆν καὶ κωφεύσαντας μέχρι τοῦδε εἰς τὰς φιλικὰς παρακλήσεις μας στέλλομεν μόνον τὸ ἀνὰ χεῖρας φύλλον, διακόπτοντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς, ὅπου θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομα ἐκάστου καὶ τὴν ὀφειλὴν του, θὰ τοῖς παραχωρήσωμεν δὲ προθεσμίαν ἐνός μηνὸς πρὸς πληρωμὴν τῶν καθυσερευμένων. Ἄν κωφεύσωσιν καὶ πάλιν, θέλομεν τοὺς κλητεῖσαι καὶ σατυρίσαι ὡς ἐμπρέπει.

— Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἀλαυριωτικῶν ἐμασκαρευθῆ καὶ ὁ Ἀρισσοφάνης, ἐνδύει τὴν κομφὴν φουστανέλλαν τοῦ ἀρειμανίου βουλευτοῦ Χαλκίδος, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ κυρία αἰτία τῆς μετεμφίσεως τοῦ

Ἀρισσοφάνους. Μασκαρευθεὶς εἰσῆλθεν εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους αἰθούσας, ἐγγέλασεν, ἐχόρευσε καὶ ἐχαριεντίσθη μὲ εὐειδέως κυρίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ, καὶ τὰς ὁποίας ἔκαμε νὰ πύσσωσιν εἰς τὸν κόλπον τῶν ἅμα τῆ ἀποκαλύψει του. Ὅθεν πιεσθεὶς, ὅτι οἱ καλοὶ συνδρομηταὶ τοῦ θὰ τὸν συνχωρήσωσιν, διότι δὲν ἐνεφανίσθη τὴν παρ. Τετάρτην, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησεν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐμφανισθῇ, διότι ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας δὲν εἶχε σφῆς τὰς φρένας του, ὡς δὲν πᾶς ἔχουσι καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες τῷ καλυσεροῦσαι τὴν συνδρομῆν τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ ἢ «Κορίνθων». Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ὡς καὶ ἀπανταχὰ πρὸ αὐτοῦ περιέρχεται ὑλκῆν, τερπνὴν καὶ ὀφελίμων. Διὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου συμπληροῦνται τὰ Α. ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀξιολόγου τούτου περιοδικοῦ ἔτος, ὅπῃ θέλει ἐξακολουθήσει ἐκδιδομένον κατὰ μῆνα κεκοσμημένον ἐν εἰκόναν προσθεμένου ἐνός ἐπιτυροφασικοῦ φύλλου εἰς ἕκαστον φυλλάδιον. Συνεταῶμεν αὐτῶ τοῖς φιλομοῦσοις, εὐτελοῦς ἄλλως τε — μολὶς ὀκταδράχμου — οὔσης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς. Περιεχόμενα τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου εἰσι τὰ ἐξῆς: Ὁ λόφος τῆς ἐπιστήμης, ἐκ τῶν τῆς κυρίας Βαρθολομαῖου. — Ἰακώβος δὲ Μπατραβέλης. — Ὁ Πλούταρχος ὡς ψυχικὸς ἰατρός παρ' ἐθνικοῖς. — Βιβλιογραφία. Ὁ ὄρκος, ποίημα Γ. Μαρκοῦ. — Χρονικά. — Ποίησις. Ἀόσις Αἰνίγματος: ἰατρικὸν ἐνὶ τῷ μῦθῳ. — Μεταξὺ τῶν κατὰ τὰς ἀπόκρεω δοθεισῶν ἐσπερίδων τὴν πρώτην κατέχει θέσιν ἡ ἐσπερίς τοῦ κ. Μπαλατζῆ, γόνου εὐκλειστάτης οἰκογενείας, ἐν ἣ ὁ κ. Λεβίδης διὰ τῆς ἐγνωσμένης συμπαθητικῆς αὐτοῦ φιλῆς φωνῆς ἐψάλλε τὸ κάτωθι ἀσματίον, συνοδειόμενος διὰ τοῦ πιάνου, παίανίζοντος τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ἱατροῦ κ. Θεοδοσίου. Μετὰ τὸ πέρας ὁ ἀξιοτίμος κ. Μπαλατζῆς ἰδίως γερσὶν ἔθετο στεφάνους ἐκ Λαυριωτικῆς πύκης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου Σόρια κ. Λεβίδου καὶ τῶν λοιπῶν συνδαιτημένων, θέλων νὰ ἐκφράσῃ συμβολικῶς τὸν διακαῆ πόθον ἀπάσης τῆς εὐγενούς ὀ

μηγύρεως. Ἐν τῇ συναναστροφῇ ταύτῃ ὁ κ. Θεοδοσίδης, θέλων νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν του πρὸς τινα καμψὴν κυρίαν, παρωμοίασεν αὐτὴν μὲ τὴν γέφυραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ σαεῖθρος τῆς ἀληθείας ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀμερολήπτου φίλου ἐπετέθη λάβρος κατὰ ἀξιοτίμων προτῶπων τοῦ τόπου μας, καὶ δὴ τὰ τῆς ἀρχῆς διεπόντων. Ἐγνωτὸν εἶνε πόθεν προέρχονται αἱ κατὰ τῆς Ἀστυνομίας μας συνωμοσίαι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέφυγε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐπιχρῆσται τὰ παρά τοῦ ἀνταποκριτοῦ σῆς γράσας, καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἀρκοῦμα ἀπλῶς νὰ διαπαραστήσω τῆς ἀπάσης εἰς ἡν ἡ εὐπιστία σας σῆς ἐρρίψεν. Ἐὰν ὁ κύριος οὗτος ἐνόμιζεν, ἅπε ὅτε ρασπίζε τὸν Ἀστυνόμον κ. Λέστον, κατῆγορῶν τὸν ὑπαστυνόμον, ἢ ὅτι περιάπτει ὄνειδος εἰς ἀμφοτέρους διὰ κακόφημον δοξασίαν, ἀποδιδομένην αὐτοῖς, λανθάνεται μεγάλως. Ὁ κ. Λέστος εἶνε γνωστὸς ἐν Ἐριμουπόλει καὶ ὡς ἔμπορος, καὶ ὡς μεσίτης καὶ ὡς ἀστυνόμος. Τὸν βίον διήγεν ἀνεπιλήπτως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δ' αὐτοῦ ἡ ἀστυνομία σήμερον, καὶ τῇ συμπράξει τοῦ ἐπίσης δυσσημιζομένου κ. Ξηραδάκη, διατηρεῖ τὴν πόλιν εἰς ἄκραν ἡσυχίαν. Ἐὰν ὁ κ. Λέστος ἦνε σήμερον πτωχὸς ὡς ὑπάλληλος, ἔαν ἔχη ἐνδεῆ πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἢ ἔαν οἱ υἱοὶ του ὡς νέοι διεσκέδασαν ποτὲ, δὲν ἐδικαιοῦτο ἐκ τούτου ὁ ἀνταποκριτῆς σας νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς οἰκογενείας του πλάγιως καὶ ἡρωικτικῶς, οὐδ' ἔπρεπε νὰ ὑπανίσσηται τὸν κ. Ξηραδάκην διὰ τὰ χαρτοπαίγνια, ἐνῶ ταῦτα ἐπετράπησαν ἄρα τῶν Ἀπόκρεω παρὰ τῆς δικητικῆς ἀρχῆς. Μένω ἕως ἐδῶ, συνιστῶν εἰς ὑμᾶς νὰ σταθμίσητε τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ εὐπιστίᾳ τὸ εἰλικρινῆς τῶν ἐν τῷ φύλλῳ σας καταχωριζομένων, ἐξ ἀμεροληπτοτέρας πηγῆς ἀρῶμενος αὐτὰ. Προσεχῶς πλείοτερα. Ε. Β.

Δὲν εἶχε, βράδυ. Σιμῶς ἀκόμα, μονιζομένη. Σκοτάδι μαῦρο, νόμος θ. ε. ε. Καὶ φοβερό, ὁ μαῦρος χάρος τοῦ κλει το στόμα, καὶ τὸν ἀφίει. Κάτω νεκρό.

Τὴν μαύρη λυπη, ἐγὼ ἐπῆρα, ἄχ! πῶς μου φάνη, ἔαν ἡ βραῦσα. Ὁ δυστυχεῖς, τὴν μαύρη γηρᾶ, καὶ τὸ ἀρρῶνα τῆς Δολιᾶ παιδία.

Τὰ λείψανό του τὸ ἀχλουθοῦσαν Φτωγοὶ καὶ γῆρας. Που σὺν πατέρα, τὸν ἀγαποῦσαν, καὶ ἐδῶ ἔστειλε. Παντοῦ ἐστὶν ὁ ἄσπυρος. Ὅσο ἔσ τὸ χάσιον. Ἐδῶ ἔστειλε. Ἐγὼ γὰρ πρῶτος. Καὶ ἠανάξω, ἡ βλάσας. Ὅπως ἔμποροῦσε, τὸν διψασμένον ὄρα. Καὶ τὸν φτωχόν. Ἐργαίς με δάκρυα, Πικρὰ ἐβγαίνα. Ἀπὸ τὴν κηρῶν. Τὸ ὄρανο, Ἄντᾶμα ὄλας, Ἀργὰ πηγαίνα, Μὲ τὴν ψυχὴν του. Ἐ τὸν οὐρανόν.

Ὁ καλοὶ μου φίλοι, εἶπε, δὲν εἰσεύρετε τί λύπη ὄποῦ ἔχω ὁ καυμένους, καὶ μεγάλο καρδιοκτύπι! Ὅσο, φίλοι, συλλογοῦμαι ὅτι τώρα εἰς ὀλίγο μὲ τὴν ἐταιρία ὀλη ἀπ' τοὺς φίλους μου θὰ φύγω. Κι' ἀπ' τὴν ὀμορφῇ Ἀθῆνα, καὶ θὰ πάω ἔς τὸ Παρίσι, Ἐθῶς τρέχουνε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια μου σὺν βρῦσι.

Μὲν ἀμί, ἔχει ὑγείαν... πᾶω πάλι ἔς τὴ Γαλλία, καὶ ἀφίνω τὴν Ἑλλάδα... τί μεγάλη δυστυχία! Ἀλλὰ ὅπου, ποθητοί μου, τὸ ποδᾶρι μου πατήσω, τὴν καλὴ μου τὴν Ἀθῆνα δὲν θε νὰ τὴν λησμονήσω. Εἰς αὐτὴν τὸν νοῦ μου θάχω, καὶ εἰς σᾶς, καλοὶ μου φίλοι, Ὅπου ἦσαστε γιὰ πάντα τοῦ θεάτρου μου οἱ στυλοί.

Ἀχ! καὶ πῶς νὰ λησμονήσω τὴν Ἀθῆνα τὴν καυμένην, Που ἐπέρασα ὡς τώρα μιά ζωὴ χαριτωμένη; Τῆς πατρίδος μου Γαλλίας πῆρα ὀληνε τὴν λέρα, καὶ μ' ἐνόμισαν μεγάλο θεατρὸνο ἐδῶ πέρα, καὶ μὲ τῆς Ἀγκῶς τὴν κόρη, μὲ ἐτοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα ἔβγινε σὺν τὸ γουροῦνι ἐδῶ μετὰ ἔς τὴν Ἀθῆνα.

Μὲν ἀμί, ἔχει ὑγείαν... ὅε νὰ σᾶς ἀφήσω τώρα... Ἐφθασε τοῦ χωρισμοῦ μας ἡ φαρμακωμένη ὄρα. Ἀλλὰ μὴ λυπήσθε... μόνον τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε καὶ τοῦ χρόνου τὸν χειμῶνα ἔς τὴν Ἀθῆνα νὰ μὲ ὀητε. Ῥοδοκόκκινον σὺν τώρα, καὶ διόλου μὴ σᾶς μέλλη... Θὰ σᾶς φέρω θεατρίναις πρὸ καλάϊς ἀπ' τὴν Φιορέλλη.

Τὰ πικρὰ ἐτοῦτᾶ λόγια δὲν ἐτελειώστε ἀκόμα, Κι' ὄλοι ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὸν φίλησαν ἔς τὸ στόμα, Κι' αὐτὸς ἐκλαιγ' ὀλοένα ἀπὸ τὴν πολλὴν του λύπη, Κι' ἕνα λόγο ὁ καυμένος δὲν ἔμπορῶσε νὰ τοὺς εἴπῃ, καὶ ἐτρούγγιζε τὰ δάκρυα μὲ ὀλόμαυρο μανδύλι, Κ' ἐφιλοῦσε τὸν καθένα μὲ πολὺ καυμό ἔς τὰ χεῖλη.

Τότε ἔτρεξαν ἀμέσως τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη, καὶ ἐκάμανε γιουρούσι εἰς τὴν Βέρβρα, τὴν Φιορέλλη, τὴν Σορράντη καὶ τῆς ἄλλαις, καὶ σφιγκτὰ τῆς ἀγκυλιάσαν, Κι' ἀπ' τὴν λύσσα ὅπου εἶχαν εἰς τὸ σβέρκο τῆς δαγκάσαν, καὶ ἀφοῦ ἐκάναν μᾶ τ σι εἰς κάθε μία θεατρίνα, Ἐβγυαν ἀπ' τὸ βαπόρι, κι' ἀνεβῆκαν ἔς τὴν Ἀθῆνα.

Ο ΛΕΒΙΔΗΣ.

Εἶδα κι' ἐπαθὰ γιὰ νάμπω ἔς τὸ Ἀρσάκειον... ἐμπήκα, Κ' ἐκεῖ μέσα πλοῦτον, δόξαν κι' ὄλα τὰ καλά εὐρήκα, καὶ μὲ μιά καλὴ κυρία καὶ κουμπάρα μου φιλάτη, Που μού ἐκλινε μὲ χάρι τὸ γλυκυτό της μάτι, Ἐμελέτησα καὶ ἦρα ἕναν ἄλλον νέον τρόπον, Που πλουτίζει ὁ καθένας δίγως βάσανα καὶ κόπον. Ἐβαλα τὸ μέγαρόν μου μιά φορὰ ἔς τὴ λωταρία, Κι' ἅμα ὄλα πουληθῆκαν τοῦ σπητιοῦ μου τὰ λαχεῖα, Ἐ πὸν κουφὸ ὀρριξᾶ τότε, κι' ἀρχισα καλὰ καὶ τρώγω, καὶ δὲν δίνω εἰς κανένα γιὰ τὰ ὄσα κάνω λόγο. Ἄς φωνάξῃ καὶ ἄς λέγῃ ὁ καθένας ὅτι θέλει... Τοὺς περιφρονῶ τοὺς βλάκας... γιὰ κανένα δὲν μὲ μέλλει.

Εἰς τὸ Λαύριον νὰ ἔμπω κ' ἐγὼ Σύμβουλος μὲ φθάνει, καὶ θὰ ὀητῇ ἡ ἐταιρία πόσα κέρδη θὲ νὰ κάνῃ, Μέρτιμα εἰς τοὺς μετόχους φθάνει μόνον νὰ μὴ δώσω. Ἰσλογοτισμὸν μεγάλον ἐμπροστὰ των θε νὰ στρώσω, Μὲ τὴν νέαν μέθοδόν μου, καὶ τὸ στόμα μου θ' ἀνοίξω, καὶ εἰς ὄλους νέον δρόμον, νέα πλοῦτη θὲ νὰ δείξω.

Ὁ! χαρὰ μου! ὦ! χαρὰ μου!... ἀλλὰ τώρα τί μὲ μέλλει, Ἄν τὸ Λαύριον γιὰ ἄλλους κρῦβῃ μέσσα τρῶ μὲλι; Δὲν θὰ πῶ νερό ἔς τὴ βρύσι, ὅπου ἄλλοι πίνουσι τώρα; Δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ γιὰ μένα μιά εὐτυχισμένη ὄρα, καὶ Ἀφοῦ ἔχω ἕνα τέτοιο μαθηματικὸ κεφάλι, καὶ ἔμπορῶ τὴν ἐταιρία νὰ τὴν κάμω πρὸς μεγάλην.

Μου ζητοῦν νὰ δώσω λόγον διὰ τὸ Ἀρσάκειόν μου, Που τὸ ἔχω κάμει ὁ δὲ μὲ τὴν νέαν μέθοδόν μου. Δὲν εἰσεύρουνε οἱ βλάκες πῶς κ' ὁ Περικλῆς, ὀπόταν τοῦ ζητοῦσαν λόγο σ' ὄλαις τῆς δουλειᾶς, συλλογίζοταν. Μέρα νύχτα γιὰ νὰ εὐρῃ ἕναν τρόπον νὰ γλυτώσῃ, καὶ λογαριασμὸν εἰς ἕνα Ἀθηναῖον νὰ μὴ δώσῃ.

Πῶς λοιπὸν ἐγὼ εἰς ὄλους λόγον ἀκριβῆ θὰ δώσω; Σὺν τὸν Περικλῆ θὰ εὐρῶ ἕνα μέσον νὰ γλυτώσω. Ἐὰν ἐβαλλὰ ἔς τὸ λάτο τὸ ὄρατο μεγαρό μου, Ἐπὶ τὸ βλάκα, βρᾶ βλάκας... ἐπὶ μὲ ὀδῶ ἔς τὸ μῦλό μου, Κάμετε καὶ σῆς τὸ ἴδιο, καὶ ἀνοίξτε τὰ μάτια, καὶ ὀά ὀητε πῶς σὲ λέγω θὲ νὰ κερτίσετε παλάτια. Μπαλατζῆ μου πῶς μὲρίζετ ἐμ πρ. Τοῦ Λαυρίου τὸ γκαρῶν ἔς τὴν...

Ο ΚΑΜΠΟΥΡ—ΕΦΕΝΤΗΣ.

Τὴν ὑπερινὴ Ἀπόχρεια, ποῦ ἐγύριζαν ἔς τὴν πόλι
 Ἀμαξαίς πολλαῖς καὶ κάρρα, κ' ἦσαν ματκαράδες ὅλοι,
 Καὶ ὁ Δεῖνας καὶ ὁ Τάδες, καὶ ἐτοῦτος καὶ ὁ ἄλλος,
 Ὁ χωριάτης, ὁ ἱππότης, ὁ μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος,
 Κι' ὁ καλὸς Καμποῦρ—Ἐφέντης μοναχὸς γιὰ νὰ μὴ μείνη
 Ἀμασκάρευτος, ἐσκέφθη μασκαρᾶς κι' αὐτὸς νὰ γίνη.

Κ' ἐπειδὴ τὰ κερατάκια ὁ καυμένος ἀγαπάει,
 Διαβολίστικα ὠραῖα ἔς τὸ κορμάκι του φοράει,
 Καὶ δυὼ κέρατα μεγάλα ἔς τὸ σοφὸ του τὸ κεφάλι
 Καὶ εἰς τὰ ὀπίσθιά του μιὰ οὐρὰ πολὺ μεγάλη,
 Καὶ πηγαίνει μοναχὸς του ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
 Καὶ πηδᾷ καὶ κάνει τούμπαις τεχνικαῖς εἰς τὸν ἀέρα.

Λέγει τὸνα, λέγει τ' ἄλλο, καὶ ποιήματα καὶ ὅσα
 Καλαμπούρια νέα ξέοι ἢ ἀδιάντροπή του γλῶσσα.
 Πότε ψάλλει σὰν σποργίτι, πότε σὰν τὴν καρδερίνα,
 Πότε κάνει σὰν γουροῦνι, πότε πάλι σὰν τὴν χήνα,
 Πότε ἀρχινᾷ μὲ τέχνη καὶ σὰν γάττα νιαουρίζει,
 Πότε πάλι σὰν γαῖδοῦρι ἀξετσιπίωτο γκαρίζει.

Εἰς τοὺς δρόμους μέσα τρέχει, καὶ ὡσὰν τρελλὸς φωνάζει
 Κι' ὅποιον βρῖσκει ἐμπροστὰ του τὸν γελᾷ καὶ τὸν πειράζει,
 Καὶ πηγαίνει ἔς τὰ σαλόνια, καὶ πηδᾷ καὶ κάνει τρέλαις,
 Καὶ γλυκὰ λογάκια λέγει εἰς τῆς ὠμορφαῖς κοπέλαις.
 Καὶ τοὺς ληρικοὺς του στίχους μὲ πολλὴ γλυκάδα ψάλλει,
 Καὶ προσφέρει τὴν καρδιά του εἰς τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη.

Καὶ εἰς τοῦ Πρωθυπουργοῦ μᾶς τὸ ἀρχοντικὸ πηγαίνει,
 Καὶ εἰς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα μὲ ἐλευθερίᾳ ἔμπαίνει,
 Καὶ τὸ βάτσι, τὴν μαζοῦρκα καὶ τὸ κοτελιὸν χορεύει,
 Καὶ μὲ ἓναν καὶ μὲ ἄλλον ὀλοένα χωρατεύει,
 Κι' ὅλοι τρέχουνε κοντὰ του... τοῦ διαβόλου τὸ ὄγλανι!
 Κόντεψε τὸν κόσμον ὅλο μὲ τὰ νάζια νὰ τρελλάνη.

Κι' ὅσα εἶπε καὶ δὲν εἶπε εἰς τὸν μπάλο ἐκεῖ πέρα
 Ἐν τὴν «Ἐφημερίδα» μέσα τάγραψε τὴν ἄλλη ἡμέρα,
 Καὶ ἐθαύμαζε μοναχὸς τὴν πολλὴν του εὐφυῖα,
 Τὰ καλὰ του καλαμπούρια καὶ τὰ τόσα του ἀστεῖα.
 Γεῖά σου βρέ, Καμποῦρ—Ἐφέντη.. σ'εὐχομαί τοῦ χρόνου πάλι
 Κέρατα βωδίου νὰ βάλῃς ἔς τὸ σοφὸ σου τὸ κεφάλι.